

1

Ἡ λύπη μου ἡ κρυφή
ἔνα ρόδο, ἴδιο μὲ πληγή,
ποὺ ἐβλάστησε ἀπόμερα στὴν αὐλή,
ἔτσι ποὺ τὸ βλέπει μόνον ὁ Θεὸς
— μόνον ὁ Θεὸς καὶ ἐγώ.
Ρέει ἡ δρόσος του πικρὴ
καὶ καίει τὴ χλόη ποὺ ἔχει ἡ γῆ.

2

Ὑπερηφάνεια μου μὴ ἀμαρτωλή,
ὁμοια μὲ λευκὸ βουνὸ
κάπου στὰ ἔσχατα τῆς γῆς,
ποὺ μάχονται οἱ κεραυνοί.
Στοὺς βράχους του ὀνειρίζονται οἱ ἀετοὶ
καὶ τοῦ θανάτου τὰ πουλιά, μέσα στοὺς δρυμούς,
θρηνοῦν, δίχως δάκρυα, τοὺς νεκρούς.

3

Ἐλπίδα, ἐλπίδα μου ὑστερινή,
ἀτραπὸς τῆς σωτηρίας μου μυστική,
ποὺ διασχίζει νύχτα ζοφερή.
Ὅλα τὰ ἄστρα της ἔχουν σβυσθῇ,
ἔνα μόνον καίει στὸν οὐρανὸ
καὶ κάποιο, ἀκόμη, στὰ βάθη τῆς ψυχῆς,
ἡ μνήμη τῆς τελευταίας ἀνατολῆς.

4

Τὶς νύχτες τοῦ κρύου καὶ τῆς μοναξιᾶς
οἱ τρεῖς μαζί: ἡ λύπη ἡ κρυφή,
ἡ ὑπερηφάνεια ἡ μὴ ἀμαρτωλή
καὶ ἡ ἐλπίδα ἡ ὑστερινή
μοῦ συντροφεύουν τὴν ψυχή,
ὁμοιες ἀμίλητες μοναχές,
ἔνα κουδάρι φῶς καὶ σκιές.